

In de zaak 12-61:

Mr. Wilhelmus Severinus Antonie Nannes Gorter,

wonende te 's-Gravenhage, Van Montfoortlaan no. 17,

Verzoeker

ten deze domicilie gekozen hebbende ten kantore van

Mr. A. Bonn, Côte d'Eich 22, Luxemburg,

bijgestaan door Mr. Y. H. M. Nijgh, advocaat bij de Hoge Raad der Nederlanden,

tegen

Raden van de Europese Economische Gemeenschap en de Europese Gemeenschap voor Atoomenergie,

voorlopig gevestigd te Brussel,

Verweerders

ten deze domicilie gekozen hebbende ten kantore van hun Secretariaat, Rue Auguste Lumière 3, Luxemburg,

vertegenwoordigd door R. Fornasier, juridisch adviseur bij de Raden, als gemachtigde,

bijgestaan door Mr. J. Basijn, advocaat bij het Hof van Beroep te Brussel,

betreffende een beroep strekkende tot vergoeding van schade be-
weerdelijk door verzoeker geleden ten gevolge van zijn gedwongen
ontslagneming als ambtenaar in rang A 3 bij de Juridische Dienst
van het Secretariaat van de Raden,

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE, EERSTE KAMER

samengesteld als volgt:

O. Riese, *President van de Eerste Kamer,*

L. Delvaux en N. Catalano (*Rechter-Rapporteur*), Rechters,
Advocaat-Generaal: M. Lagrange,

Griffier: A. Van Houtte,

het volgende

ARREST

TEN AANZIEN VAN DE FEITEN

I – Overzicht van de feiten

Overwegende dat de feiten van het geding als volgt kunnen worden samengevat:

Bij brief van 4 oktober werd Mr. W. S. A. N. Gorter in dienst genomen bij het Secretariaat van de Raden der Europese Gemeenschappen met ingang van 1 november 1958, op grond van een zogenaamd „contract van Brussel”, en aangesteld bij de Juridische Dienst (rang 3, categorie A). Aan Gorter, die Nederlands ambtenaar was, werd door zijn Regering een buitengewoon verlof van een jaar verleend, teneinde zijn functie bij de Gemeenschappen te kunnen vervullen.

Het Secretariaat en de Hoofden van de Juridische Dienst waren niet voldaan over de door Gorter verrichte werkzaamheden; hem werd medegedeeld dat bij zijn meerderen in rang twijfel bestond ten aanzien van de vraag of hem een vaste werkkring bij het Secretariaat kon worden aangeboden en of hij later krachtens het Statuut zou kunnen worden aangesteld.

Betrokkene achtte zich niettemin niet geroepen zijn ontslag in te dienen.

Op zeker tijdstip wendde de Secretaris-Generaal van de Raden zich tot de permanente vertegenwoordiger van Nederland bij de Europese Gemeenschappen teneinde de Nederlandse Regering te verzoeken, Gorter opnieuw in dienst te nemen.

Na enige tijd verzocht laatstgenoemde de Nederlandse instanties zelf, te overwegen of zijn weder in dienst stellen bij het Rijk kon worden bevorderd.

In het begin van de maand maart 1961 werd aan Gorter een soortgelijke betrekking in Nederland aangeboden als die welke hij tevoren had vervuld. Op 13 maart 1961 richtte hij een brief tot de Secretaris-Generaal van de Raden waarin hij mededeling deed van het ontvangen aanbod; de brief vervolgde:

„Je vous rappelle l'indemnité prévue à l'article 42 du Statut du Personnel de la C.E.C.A., provisoirement applicable à des fonctionnaires non titulaires des Communautés.

Je calcule un montant de 36 fois Frs. 30.345.— pour cette indemnité, ce qui fait Frs. 1.092.420.— au cas que ma fonction se termine le 1er mai 1961.

L'indemnité qui remplace la pension de retraite sur la base des principes du même article est estimée par moi à un montant d'environ $30 \text{ (mois)} \times 3 \times 2.168$.— (ma propre cotisation mensuelle), ce qui fait Frs. 195.120.—.

Les frais de réinstallation en vertu de l'article 12, sous b, 2ème alinéa du Règlement Général, s'élèvent à Frs. 60.690.—. Le montant total s'élève à Frs. 1.348.230.—”.

Ten slotte verzocht Gorter om een spoedig antwoord, daar de Nederlandse Regering op zeer korte termijn een antwoord op haar aanbod verlangde.

Hierop volgden besprekingen welke tot gevolg hadden dat aan verzoeker een schadeloosstelling werd aangeboden, gelijk aan drie maanden salaris, waarbij de Secretaris-Generaal van de Raden er van uitging dat een dergelijke schadeloosstelling in overeenstemming was met de rechtspraak van het Hof.

Gorter meende evenwel, dat de aard van zijn functie, gezien het besluit van de Raden der Gemeenschappen van 25 januari 1958, in het bijzonder het daarin onder 6 (juister: 8) genoemde, een hogere schadeloosstelling rechtvaardigde.

Hij aanvaardde evenwel het aanbod tot weder in dienst treden bij het Koninkrijk der Nederlanden.

Ten slotte deelde de Secretaris-Generaal van de Raden verzoeker op 21 maart 1961 mede:

a) dat de tijdens twee en een half jaar dienstdurende ervaring erop scheen te wijzen dat het onwaarschijnlijk was dat verzoeker zich nog zou aanpassen aan de werkzaamheden van het Secretariaat en dat hem in ieder geval geen garantie kon worden geboden ten aanzien van zijn aanstelling krachtens het Statuut;

b) dat het geenszins in zijn bedoeling lag vergoeding te verlenen voor een beweerdelijk geleden schade, maar dat hij bereid was een administratieve regeling in overweging te nemen waardoor het voor verzoeker mogelijk zou zijn, voor zover zulks verenigbaar was met de geldende bepalingen, het Secretariaat te verlaten onder voor hem gunstige voorwaarden.

Bij brief van 30 maart 1961 deelde Gorter de Secretaris-Generaal van de Raden mede, dat hij de hem door de Nederlandse Regering aangeboden betrekking had aanvaard en bijgevolg zijn ontslag aanbood tegen 1 mei 1961. Hij merkte voorts op, dat hij deze betrekking had aanvaard omdat de Secretaris-Generaal van de Raden op 17 maart 1961 uitdrukkelijk het voornemen te kennen had gegeven, zijn dienstbetrekking te beëindigen, doch dat hij vervolgens op 21 maart had geweigerd hem terstond uit zijn functie te ontslaan. Bijgevolg verweet hij de Secretaris-Generaal hem — in strijd met algemene beginselen van behoorlijk bestuur — in een moeilijke situatie te hebben geplaatst of hiervan misbruik te hebben gemaakt.

Bij brief van 22 april 1961 deelde de Secretaris-Generaal van de Raden Gorter mede, dat hij kennis had genomen van zijn ontslagbrief en dat hij maatregelen zou treffen tot uitbetaling van de bedragen, die hem op grond van de van kracht zijnde bepalingen toekwamen.

Inmiddels had Gorter bij verzoekschrift d.d. 17 april 1961, op 20 april ter Griffie van het Hof van Justitie ingeschreven, het beroep 12-61 bij het Hof aanhangig gemaakt.

II — Conclusies van partijen

Overwegende dat *verzoeker* zich in zijn verzoekschrift wendt „tot het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen met het eerbiedig verzoek te verklaren voor recht, dat de verzoeker ter zake voorschreven jegens de gerkwestreerde Gemeenschappen aanspraak heeft op een schadeloosstelling, en deze schadeloosstelling door de Gemeenschappen aan de verzoeker te betalen vast te stellen op Bfr. 1.348.230,—, of zoveel minder als het Hof in goede justitie zal vernemen te behoren; kosten rechtens”;

Overwegende dat hij bij repliek zijn vordering betreffende zijn pensioenrechten vermindert met een bedrag ad Bfr. 130.040,—, welk bedrag hij inmiddels van het Secretariaat heeft ontvangen, en voor het overige persisteert bij de genomen conclusiën;

Overwegende dat *verweerders* concluderen dat het „den Hove van Justitie moge behagen, rechtdoende, te verklaren dat de eisen van verzoeker zowel primair als subsidiair ongegrond zijn, derhalve het beroep te verwerpen, verzoeker in de gedingkosten te veroordelen”;

III — Middelen en argumenten van partijen

Overwegende dat de middelen en argumenten van partijen als volgt kunnen worden samengevat:

A. DE OORZAKEN VAN DE SCHADE

1) *Verzoeker* verklaart dat zijn positie uiterst moeilijk was geworden. Ter ondersteuning van zijn betoog beroept hij zich op een aantal feiten:

— De werkzaamheden welke hem werden opgedragen waren te gering in aantal om over zijn bekwaamheden te kunnen oordelen en werden hem zelfs enkele malen weer ontnomen.

— De houding van de heer Mégret, een van de beide Hoofden van de Juridische Dienst, was ten opzichte van verzoeker geheel „negatief”.

— De Secretaris-Generaal liet zich uitsluitend door de heer Mégret voorlichten over de bekwaamheid van verzoeker, waarmede diens lot was bezegeld; hij heeft overigens verzoeker vrijwel nimmer „gehoord”.

— Op de werkzaamheden van verzoeker werd onvoldoende acht geslagen.

— Verzoeker had evenwel al zijn bekwaamheden en talenkennis aan de vervulling van de hem opgedragen werkzaamheden gewijd.

*Verweerd*ers wijzen op de neiging van verzoeker om het debat naar het persoonlijke vlak te verschuiven en merken op dat de Secretaris-Generaal de mening van beide Hoofden van de Juridische Dienst omtrent de bekwaamheden van verzoeker had ingewonnen en dat deze beiden hetzelfde advies hadden gegeven.

Overigens komen de grieven tegen de Secretaris-Generaal en tegen de heer Mégret voort uit een vrij merkwaardig begrip omtrent de hiërarchieke verhoudingen en de organisatie der werkzaamheden binnen een administratieve dienst.

2) *Verzoeker* verklaart dat hij in feite werd gedwongen zijn ontslag in te dienen. Uit het onderhoud dat op 21 maart 1961 tussen de Secretaris-Generaal en verzoeker plaatsvond en uit de stappen die eerstgenoemde bij de Nederlandse autoriteiten had ondernomen met het oog op een herplaatsing van verzoeker in het ambtenaren-corps van zijn eigen land, leidde verzoeker af „dat zijn dagen als ambtenaar der Gemeenschappen geteld waren”.

Op grond van bovengenoemde feiten en door de sfeer waarin verzoeker moest werken was zijn ontslag onvermijdelijk geworden.

*Verweerd*ers antwoorden dat het uit juridisch oogpunt gaat om de vraag of op Gorter druk is uitgeoefend om ontslag te nemen. De aangevoerde feiten bewijzen echter geenszins dat een dergelijke dwang heeft bestaan. Bovendien, zelfs al was er pressie uitgeoefend, dan nog zou moeten worden bewezen dat deze doorslaggevend was geweest. Gorter heeft wellicht uit bepaalde woorden en houdingen, die hij overigens op tendentieuze wijze weergeeft, afgeleid dat men hem heeft willen noodzaken zijn ontslag in te dienen; men heeft er zich echter toe bepaald hem er van in kennis te stellen dat hem, wegens zijn gebrek aan aanpassingsvermogen aan de taken van het Secretariaat, onmogelijk kon worden gewaarborgd dat hij krachtens het Statuut zou worden aangesteld, welke waarborg hem bovendien juridisch niet kon worden gegeven.

De stappen die de Secretaris-Generaal bij de Nederlandse autoriteiten heeft ondernomen dienen te worden beschouwd als een aan

verzoeker verleende gunst en zijn geenszins een onbetwistbaar bewijs van de wil om hem te ontslaan; er is hier geen sprake van enig oorzakelijk verband.

B. *HET RECHT OP SCHADEVERGOEDING*

1) *Verzoeker* stelt dat hij recht heeft op schadevergoeding, immers:

— De houding van de administratie te zijnen opzichte is in strijd met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur; dit wordt voldoende bewezen door de aangehaalde feiten.

— Het optreden van de administratie is in strijd met de „goede trouw”; dit betekent, dat de ambtenaren er op mogen rekenen bij de inwerkingtreding van het Statuut in vaste dienst te worden benoemd, tenzij door hun meerdere in rang gegronde bezwaren tegen hen worden aangevoerd; immers, zij hebben hun vroegere betrekking bij hun nationale administratie reeds jaren geleden verlaten en herbenoeming of terugkeer kan op grote bezwaren van feitelijke en juridische aard stuiten; de strekking van de bepaling, dat tot aan de vaststelling van het Statuut slechts contracten van beperkte duur kunnen worden afgesloten, moet dan ook aldus worden gezien, dat diende te worden verhinderd, dat de contractuele bepalingen nog na de inwerkingtreding van het Statuut van kracht zouden blijven, en niet, dat deze contracten zonder meer door de Gemeenschap konden worden opgezegd.

Bovengenoemde feiten kunnen schending opleveren, zowel van het beginsel van de goede trouw, als van de algemene beginselen van administratief recht, als van de arbeidsovereenkomst zelf.

Verweerders antwoorden door te wijzen op artikel 246, lid 3, eerste alinea, van het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap (artikel 214, lid 3, eerste alinea, van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap voor Atoomenergie) en op de tekst van het contract dat met betrokkene is gesloten volgens het bepaalde in de brief van de Secretaris-Generaal aan verzoeker van 4 oktober 1959; verder herinneren zij aan de rechtspraak van het Hof in de zaken Fiddelaar (44-59) en Lachmüller en anderen

(43, 45 en 48-59). Voorts kon de Secretaris-Generaal niet voorbijgaan aan het advies van de „integratiecommissie” bedoeld in artikel 90, lid 1, sub c), van het ontwerp-statuuat, temeer omdat niet kon worden aangenomen dat het advies van deze commissie noodzakelijkerwijs gunstig zou uitvallen voor verzoeker.

De administratie mag niet worden beticht van kwade trouw of niet-inachtneming van de regels van administratief recht ten opzichte van verzoeker, omdat deze laatste zich niet aan de werkzaamheden van het Secretariaat heeft kunnen aanpassen; hij heeft dit trouwens zelf beseft en ten slotte zijn ontslag aangeboden.

2) *Verzoeker* beroept zich op enige bepalingen waaruit naar zijn mening zijn recht op schadevergoeding voortvloeit:

— Artikel 246, lid 3, eerste alinea van het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap (artikel 214, lid 3, eerste alinea van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap voor Atoomenergie) moet worden geïnterpreteerd in het kader van de rechtszekerheid van de ambtenaren.

— Artikel 42 van het Personeelsstatuuat van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal, dat op verzoeker van toepassing is op grond van zijn rang, geeft hem recht op een schadevergoeding die in het artikel nader wordt uitgewerkt; dit Statuuat is van toepassing op de ambtenaren der Gemeenschappen die niet in vaste dienst zijn, op grond van het besluit van de Raden der Gemeenschappen van 25 januari 1958 (sub 8). Deze bepaling had op verzoeker kunnen worden toegepast in de periode van 13 tot 21 maart 1961, daar op dat tijdstip niets in de weg stond aan een ontslag om redenen van dienstbelang.

Verweerders antwoorden:

— Artikel 246 van het Verdrag E.E.G. mag niet worden uitgelegd alsof de ambtenaren op arbeidsovereenkomst inderdaad onder het Statuuat vielen; een dergelijke opvatting ware onaanvaardbaar.

— Artikel 42 van het Personeelsstatuut der E.G.K.S. is in geen geval, noch rechtstreeks, noch naar analogie, van toepassing op een ambtenaar die zich bevindt in de situatie van verzoeker. Het door verzoeker aangehaalde besluit van de Raden heeft niet ten doel het E.G.K.S.-Statuut van toepassing te verklaren op de op arbeidsovereenkomsten aangestelde personeelsleden, doch aan de bevoegde autoriteiten een salarisschaal te verschaffen waardoor deze in staat worden gesteld, in afwachting van de vaststelling van het Statuut E.E.G./E.G.A., het bedrag te bepalen van de salarissen, vergoedingen en pensioenen der op arbeidsovereenkomst aangestelde personeelsleden.

Iedere andere strekking van het onderhavige besluit zou in strijd zijn met artikel 246 van het Verdrag, dat een vaste werkkring gedurende de praestatutaire periode uitsluit. Er dient in het bijzonder op te worden gewezen, dat de bepalingen van artikel 42 ten doel hebben vergoeding voor het verlies van hun betrekking te verlenen aan die ambtenaren die recht hadden op een vaste werkkring juist op grond van het feit dat het Statuut op hen van toepassing was. Het Secretariaat, dat in de praktijk heeft moeten uitgaan van de bij de E.G.K.S. geldende bepalingen, heeft niettemin steeds beseft dat de bepalingen van het E.G.K.S.-Statuut, die hun grondslag juist vinden in het beginsel van een vaste werkkring, niet zonder meer kunnen worden toegepast op het op arbeidsovereenkomst aangestelde personeel van de E.E.G. en de E.G.A., dat krachtens de Verdragen van Rome juist niet de voordelen geniet van een dergelijke vaste werkkring.

C. WAARDERING VAN DE SCHADE

Verzoeker vordert in zijn verzoekschrift een schadevergoeding van Bfr. 1.348.230.—.

Deze vordering berust op dezelfde overwegingen als vervat in de brief van Gorter van 13 maart 1961, welke hierboven in het overzicht van de feiten is aangehaald.

Bij repliek vermindert verzoeker zijn vordering betreffende zijn pensioenrechten met een bedrag ad Bfr. 130.040.—, welk bedrag hij

inmiddels van het Secretariaat heeft ontvangen; hij deelt echter mede dat dit bedrag slechts de helft van de stortingen door de Administratie in het Voorzieningsfonds omvat.

Bij pleidooi heeft verzoekers raadsman verklaard, dat verzoeker inmiddels op dit punt volledig is voldaan.

*Verweerd*ers wijzen er op dat Gorter in Nederlandse dienst is herplaatst in een aan zijn vorige betrekking gelijkwaardige functie; hij heeft dus geen ander verlies geleden dan dat van de verwachting, in dienst van de Gemeenschappen te blijven, en heeft geen enkele schade geleden.

De grondslag voor de door verzoeker ingestelde vordering is een ontslagaanvraag, waarvoor slechts de indiener verantwoordelijk is; er bestaat geen causaal verband tussen dit ontslag en een eventuele vergoeding bij beëindiging van dienstverband.

Artikel 42 van het Personeelsstatuut E.G.K.S. is niet van toepassing op een ambtenaar die op arbeidsovereenkomst bij de E.E.G. is aangesteld; anderzijds is artikel 12, sub b, van het Algemeen Reglement van de E.G.K.S. niet van toepassing op de ambtenaren op arbeidsovereenkomst die bij de E.E.G. zijn aangesteld, daar verzoeker geen ambtenaar in tijdelijke dienst is; ten slotte is een op deze gebaseerde eis in tegenspraak met de op artikel 42 van het Personeelsstatuut gegronde vordering van verzoeker.

IV – Procedure

Overwegende dat de procedure een normaal verloop heeft gehad;

TEN AANZIEN VAN HET RECHT

Overwegende dat het beroep met inachtneming van de vereiste vormvoorschriften en termijnen is ingesteld;

Overwegende dat verweerd~~ers~~ geen exceptie hebben opgeworpen tegen de ontvankelijkheid van het beroep;

Overwegende dat verzoeker zijn vordering tot schadevergoeding enerzijds baseert op de artikelen 246, lid 3, Verdrag E.E.G. en 214, lid 3, Verdrag E.G.A. en anderzijds op artikel 42 van het Personeelsstatuut van de E.G.K.S. jo. het besluit van de Raden van de E.E.G. en de E.G.A. d.d. 25 januari 1958, sub 8;

dat artikel 42 voornoemd handelt over het ontslag om redenen van dienstbelang, derhalve over een maatregel genomen door het tot aanstelling bevoegde gezag;

dat in het onderhavige geval echter verzoeker zelf ontslag heeft ingediend;

dat hij evenwel beweert zijn ontslag te hebben ingediend onder morele dwang vanwege de Secretaris-Generaal van de Raden, waaruit hij afleidt dat de omstandigheden waaronder zijn verbintenis is beëindigd rechtens zijn gelijk te stellen met een ontslag om redenen van dienstbelang;

Overwegende dat in de eerste plaats moet worden onderzocht of de stelling van verzoeker juist is;

dat toch, indien zou blijken dat op verzoeker geen onbehoorlijke druk is uitgeoefend, het beroep op artikel 42 van het Personeelsstatuut van de E.G.K.S. niet zou opgaan, zulks nog daargelaten of deze bepaling van toepassing is op ambtenaren die zijn aangesteld op grond van de zogenaamde „contracten van Brussel”;

Overwegende dat de omstandigheid, dat de Secretaris-Generaal van de Raden er tegenover verzoeker geen geheim van maakte dat het twijfelachtig was of hij krachtens het Statuut zou kunnen worden aangesteld, niet kan worden beschouwd als het uitoefenen van onbehoorlijke druk op verzoeker;

dat immers de artikelen 246, lid 3, E.E.G. en 214, lid 3, E.G.A. tot gevolg hebben, dat tot aan de vaststelling van het Statuut en de in de artikelen 212 E.E.G. en 186 E.G.A. bedoelde regeling uit de tussen de Gemeenschappen en haar op grond van zogenaamde „con-

tracten van Brussel" aangestelde personeelsleden bestaande arbeidsverhouding geen definitieve rechtsbetrekking tussen partijen voortvloeit;

dat het tot aanstelling bevoegde gezag tot taak heeft de bekwaamheid en geschiktheid der ambtenaren te beoordelen met het oog op hun eventuele aanstelling volgens het Statuut ten tijde dat dit in werking zal treden;

dat bijgevolg het tot aanstelling bevoegde gezag op het huidige tijdstip niet in staat is de volgens het stelsel van Brussel in dienst getreden personeelsleden rechtsgeldige waarborgen te bieden voor een latere aanstelling krachtens het Statuut;

dat bijgevolg de Secretaris-Generaal van de Raden heeft gehandeld in overeenstemming zowel met de van kracht zijnde bepalingen als met het beginsel van goede trouw door enerzijds te weigeren verzoeker dergelijke waarborgen te geven en hem anderzijds op de hoogte te brengen van de redenen die naar de mening van de Secretaris-Generaal aan zijn latere aanstelling krachtens het Statuut in de weg zouden kunnen staan;

dat in casu niet behoeft te worden onderzocht of deze redenen gegrond zijn; dat immers verzoeker, teneinde deze vraag aan het Hof te kunnen voorleggen, hetzij een ontslagbeschikking had behoren af te wachten, hetzij een beschikking waarbij hem de aanstelling krachtens het Statuut werd geweigerd;

dat daarentegen de mededelingen die de Secretaris-Generaal van de Raden aan verzoeker deed en de stappen die hij bij de Nederlandse autoriteiten ondernam, dienen te worden beschouwd als een aan verzoeker verleende gunst, daar deze aldus in staat werd gesteld, tijdig en welbewust de maatregelen te treffen welke hij nodig achtte;

Overwegende dat de door verzoeker aangevoerde feiten geenszins bewijzen dat hij bij het nemen van ontslag onder morele dwang heeft gestaan;

dat integendeel kan worden vastgesteld dat verzoeker de hem geboden vrijheid van keuze heeft benut om gebruik te maken van de mogelijkheid die de Nederlandse Regering hem bood om opnieuw bij haar in dienst te treden;

dat de omstandigheid dat verzoeker tot dit besluit is gekomen omdat hij vreesde bij de inwerkingtreding van het Statuut van de ambtenaren der Europese Gemeenschappen geen vaste aanstelling te zullen krijgen, niet wegneemt dat hij dit besluit in vrijheid heeft genomen, zulks ongetwijfeld op grond van de overweging dat het meer in overeenstemming met zijn belang was, niet het risico te lopen dat aan zijn in dienst blijven bij de Raden verbonden was;

dat derhalve de vordering van verzoeker tot vergoeding van de schade, die hij ten gevolge van zijn ontslag beweert te hebben geleden, ongegrond is;

Overwegende dat verzoeker bij repliek de subsidiaire stelling heeft verdedigd, dat verweerders zich te zijnen opzichte aan een dienstfout of aan wanprestatie hebben schuldig gemaakt;

dat deze grief reeds om de hierboven genoemde redenen ongegrond is, zodat de vordering tot schadevergoeding uit dezen hoofde behoort te worden verworpen zonder dat de andere door verzoeker aangevoerde stellingen behoeven te worden onderzocht;

Overwegende dat de vordering tot terugbetaling van de stortingen in het Voorzieningsfonds zonder voorwerp is geraakt, daar verzoeker op dit punt volledige voldoening heeft ontvangen;

KOSTEN

Overwegende dat verzoeker in zijn vordering in het ongelijk is gesteld;

dat hij in de kosten dient te worden veroordeeld;

Overwegende dat de door de Raden gemaakte kosten te hunnen laste blijven overeenkomstig artikel 70 van het Reglement voor de procesvoering van het Hof;

Gezien de processtukken;

Gehoord het rapport van de Rechter-Rapporteur;

Gehoord partijen in haar pleidooien;

Gehoord de conclusie van de Advocaat-Generaal;

Gelet op de Protocollen betreffende het Statuut van het Hof van Justitie van de Europese Economische Gemeenschap en van de Europese Gemeenschap voor Atoomenergie;

Gelet op de artikelen 179, 212, 215 en 246, lid 3, van het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap en de artikelen 152, 186, 188 en 214, lid 3, van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap voor Atoomenergie;

Gelet op artikel 42 van het Personeelsstatuut van de E.G.K.S.;

Gelet op het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen;

HET HOF VAN JUSTITIE, Eerste Kamer

Rechtdoende,

Verwerpt het beroep 12-61;

Veroordeelt verzoeker in de kosten, met dien verstande dat de door verweerders gemaakte kosten te hunnen laste blijven;

Ontzegt het meer of anders gevorderde.

Aldus door het Hof gewezen en ondertekend te Luxemburg op veertien december negentienhonderdeenenzestig.

O. RIESE

L. DELVAUX

N. CATALANO

Uitgesproken ter openbare zitting gehouden te Luxemburg op veertien december negentienhonderdeenenzestig.

De Griffier,
A. VAN HOUTTE

De President van de Eerste Kamer,
O. RIESE